

P. I. C. **PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN**
INTERNATIONALE COMMUNISTEN

— SECRETARIAAT: —
KAPELSTR. 3, BUSSUM

Deze mededeelingen worden
toegezonden aan de Rev. pers.
Men wordt verzocht te plaatsen
wat voor de lezers van belang
kan zijn. Op aanvraag krijgt
ieder deze mededeelingen ge-
regeld toegezonden. Gaarne
ontvangt het secretariaat de
uitgaven der verschillende or-
ganisaties als ruilmateriaal.

Bussum 1929,

2e Jaargang, no, 7.
(Maart I).

Internationaal anti-fascisten-congres
Een oproep van Barbusse.

De groote opposant.

De Hollandsche sociaaldemocratie en haar linkse
strooming.
het koloniale vraagstuk.

INTERNATIONAAL ANTI-FASCISTEN-CONGRES.

Een oproep van Barbusse.

Henri Barbusse heeft een oproep gepubliceerd, om een intern. congres bij-
een te doen komen ter bestrijding van het fascisme. Nadat we deze oproep ge-
lezen hebben, zijn we tot de overtuiging gekomen, dat een serie welwillende
dames en heeren zeker wel tot zulk een congres zullen komen, maar dat de
bijeenkomst overigens ongevaarlijk is, zoowel voor de bourgeoisie en haar
trawanten, de vakvereenigingen en parlementair-politieke partijen, als door
de arbeidersklasse.

Toch is deze oproep in verschillend opzicht zeer leerzaam. Merstens is
het typisch, dat met geen enkel woord gezinspeeld wordt op de oorzaken van
het fascisme, terwijl juist aan een uiteenzetting van de ontstaansgronden
van het fascisme in dit verband alles is gelegen.

Omtrent het ontstaan van het fascisme kunnen we het volgende zeggen. Over
de geheele "beschaafde" wereld vond na de wereldoorlog een ontzettende da-
ling van het levenspeil der arbeidersklasse en der intellectueele beroe-
pen plaats. De elende groeide zienderoogen. De staten hadden steeds meer
nieuwe leeningen gesloten, waarmee ze de oorlog financierden en als een ver-
pletterende last drukte de "rentedienst" op alle staatsbegrotingen. Het pa-
rasitendom van staatsrentetrekken groeide in en na de oorlog ontzaglijk.
Hadden de staten al groote moeite om zich staande te houden, en moesten ze
de directe en indirecte belastingen ook tot het uiterste opvoeren, ook de
bourgeoisie stond er in het bedrijfsleven slecht voor. Het zwaartepunt der
productie was van Europa naar Amerika verlegd en de productie in de "ge-
kleurde" werelddeelen was enorm toegenomen. Wilden de Europeesche onderne-
mingen in de strijd op de wereldmarkt nog meekomen, dan moest de productie
door rationalisatie tot het hoogste worden opgevoerd en de prijs der pro-
dukten door verlenging van de arbeidsdag en verlaging der loonen zoo laag
mogelijk dalen, bij het behouden van een "redelijke" winst. In deze situatie
werd de leuze aangeheven: "Slechts arbeid kan ons redden", een leuze, die tot
in de syndicalistische vakbeweging weerklank vond. (De beruchte "Opbouw"-
artikelen van Lansink). Zoo ontstond in alle landen de arbeidsgemeenschap
tusschen de nationale staat en de bourgeoisie eenerzijds en de sociaaldemo-
kratie en vakbeweging anderzijds om het economisch wankelende kapitalisme
weer op te bouwen. Stakingen waren uit den boeze, en zoo werden conflicten
steeds "langs minnelijke weg", langs de weg der "democratie", door arbitrage,
al of niet met bindend karakter uit de weg geruimd.

2.

In de landen MET HOOG INDUSTRIEEL ONTWIKKELING, die een krachtige sociaal-democratie en vakbeweging hadden, was daardoor de "DEMOCRATIE" de aangewezen weg om het kapitalisme weer wat vaste grond onder de voeten te geven, om het levenspeil der arbeidersklasse tot het pauperisme terug te brengen.

Niet aldus in de landen, die niet het "geluk" hadden er een krachtige sociaaldemocratie en vakbeweging op na te houden: de agrarische landen Spanje, Italië, de Balkan, Polen, Litauen (ook Frankrijk zou nog een fasc. regiem kunnen hebben). Het omlaagdrukken van het levenspeil tot op het pauperisme moest de bourgeoisie daarom ALLEEN doorvoeren, ze kon het ontzaglijk hongerswaard der kapitalistische democratie daardoor niet hanteeren en ze moest dus wel haar toevlucht nemen tot de dictatuur.

Barbusse ziet deze dingen heel anders. Hij zegt:

"Een ongekende daling van het levenspeil van alle arbeidende bevolkingen en een algemeen economisch verval zijn de gevolgen van dit (fascistisch) regiem".

Wij zeggen de verpauperisering der arbeidersklasse is een noodzakelijk begeleidingsverschijnsel van de opbouw van het kapitalisme en is dus niet een gevolg van het fascistisch regiem. Fascistische dictatuur of sociaaldemocratische "democratie" zijn slechts twee verschillende verschijningsvormen van hetzelfde ding: de opbouw van het kapitalisme, d.i. de verpauperisering der arbeidersklasse. Waarom men het fascisme zal vervloeken en de "democratie" zal verheerlijken is ons niet duidelijk. Of dacht Barbusse in technisch-achtelijke agrarische landen dezelfde methoden voor de opbouw van het kapitalisme te kunnen gebruiken als in de hoog-industriele?

Daarom zeggen we tot Barbusse: Je zoekt het fascisme verkeerd. Het fascisme is een internationale verschijning, die in de industriële landen haar belwerk in de sociaaldemocratie en de vakbeweging vindt.

Barbusse heeft echter waarschijnlijk een sterk "ethisch gevoel". Daarom ergert hij zich aan de koelbloedigheid, waarmee de fascistische tegenstanders om hals brengen, en waarop ze de direct uiterlijke dwang op hun tegenstanders toepassen. Maar we verzekeren je: de "democratie" werkt even onverbiddelijk, zij het met een schijnheilig gezicht. De revolutionaire arbeider, die het waagt het fascisme der democratie te doorbreken, ondervindt ook hier een beestenbehandeling en wordt langzaam in de tuchthuizen vermoord. Vergeet niet dat de duizenden jaren tuchthuisstraf, die de Duitse revolutionaire arbeiders moeten opknappen, door sociaaldemocratische rechters zijn uitgedeeld.

De uiterlijke dwang van het fascisme is voor Barbusse ook een steen des aanstoots. Zoo vindt hij het niet in de haak, dat de arbeiders in de fascistische organisaties moeten treden, om zich daarmee de mogelijkheid te koop hun beroep uit te oefenen. Wij vragen in gemoede: Is Barbusse zoo'n vreemdeling in het sociaaldemocratische Jeruzalem, dat hij niet weet, dat de vakverenigingen dit ook doen, als ze re de macht toe hebben? Nooit van gehoord, dat de patroons alleen met georganiseerden mogen werken? Nooit van gehoord, dat de vakverenigingsleiders revolutionaire arbeiders bij de patroons aanbren-gen, om ze te doen ontslaan? Ga dan eens een studiereis in het Paradijs der sociaaldemocratie en vakbeweging, in Duitschland, doen vriend, dan kan je nog een boel leeren.

De heele oproep van Barbusse, die ook de sociaaldemocratie en de vakbeweging tegen het fascisme wil laten opmarcheeren, doet de belachelijk aan.

3.

De eerste de beste boer, die nog nooit van de na-oorlogsche ontwikkeling der arbeidersbeweging heeft gehoord, zou het niet slechter kunnen maken. Niet dat uit het kamp der sociaaldemocratie en vakbeweging geen strijdbroeders voor Barbusse te halen zouden zijn. Nee dat zal nog wel lukken. Zoo schijnheilig als hun democratie is, zoo schijnheilig zijn ze zelve en ongetwijfeld zullen ze roepen: Houd den dief", om de aandacht van zichzelf af te leiden.

Voor de nieuw opkomende arbeidersbeweging kan de strijd tegen het fascisme slechts een betekenis hebben: de strijd om het COMMUNISME. Daarbij zijn we het met Barbusse eens, als hij zegt, dat "tegen het binnendringen der fascistische ideologie OOK IN HAAR VERHULDE VORMEN - moet opgetreden worden". Zoo is het. En daarom vechte het proletariaat IN IEDER LAND TEGEN ZIJN EIGEN FASCISME, tegen de bourgeoisie met haar handlangers: de sociaaldemocratie en de vakbeweging. Ze vechte daarom direct voor het vormen van een proletarisch klassefront in de bedrijven, ter doorvoering van de sociale revolutie. De wezenlijke taak eener proletarische sociale revolutie is het doorvoeren van de nieuwe bewegingswetten, waarnaar productie en distributie verlopen.

Bewegingswetten, waarnaar de economie verloopt hebben bij maatschappelijke arbeid een algemeene geldigheid: ze zetten zichzelf in het geheele bedrijfsleven door: ze dicteeren de gang van het economische leven. Het doorvoeren der proletarische revolutie beteekent daarom in wezen niet anders, dan dat ze een economische dictatuur doorvoert. Tegelijk is slechts een klasse geroepen om deze nieuwe bewegingswetten te grondvesten: de proletarische. Zij dicteert ze. En daarom is de andere zijde der sociale revolutie: de politieke revolutie, waarbij de proletarische klasse haar klassedictatuur doorvoert. In de hoog industriële landen, die tenslotte geroepen zijn het Communisme te brengen, zal het proletariaat de huidige organen der democratie, het parlement, de vakbeweging, de parlementair-politieke partijen moeten stukslaan, zoodat we meenen dat het burgerlijk-democratisch gefemel van Barbusse en zijn makkers slechts een steun verleent aan "de verholde vormen" van het fascisme in de hoog-industriele landen.

DE GROOTE OPPOSANT

Men klaagt hier in Holland dikwijls, dat dit land zijn groote mannen niet eert voor ze goed en wel dood zijn, en men gispt dit als een gebrek. Gebeurtenissen die onlangs hebben plaatsgegrepen doen echter thans deze meening wankelen en het vermoeden rijzen, dat in stee van een gebrek, het in onze omstandigheden onze grootste deugd is onze groote mannen niet eer te eeren voordat ze tot de vaderen verzameld zijn.

Arme Frank van der Goes. Hem heeft men geeerd en hij had vergeten te sterven. En wijl hij levend de eer ondergaan moest, stierf hij midderwijl duizend dooden.

Arme Frank van der Goes. Wat hebben ze je beestig behandeld. Hoe hebben ze gewacht op een gelegenheid als deze. En hoe honing-zuur-zoet. Hoe burgerdames-die-tot-wat-gekomen-zijn-achtig.

Frank van der Goes. Marxist zoolang je niet aan politiek doet. Frank van der Goes, onder wille van je verleden. Wat een hoon, wat een hoon.

De eerste spreker was Oudegeest. Oudegeest god zal me beteren. De opposant van de rechter zijde. Hij vertolkte de gevoelens van dankbaarheid van de partij, omdat v. d. Goes nog steeds tot haar zeer strijdbare leden behoort. Gij waart onder ons, zoo sprak hij, de theoreticus, maar ge zijt voor ons ook de aanvoerder, ge zijt sociaaldemocrate in hart en nieren; (ook een compliment), en ge zijt opposant. Dat laatste moet u wel uw sterke levenskracht hebben gegeven. Wij sociaaldemocraten zijn allen opposant; al zijn we het niet allen van de linkerzijde...

Edo Fimmen sprak namens enkele jongeren van de partij, dankbaar omdat van der Goes naast hen is komen staan. War zullen ze dankbaar zijn als v. d. Goes, zijn traditie getrouw de oppositie wagt ons in de steek heeft gelaten.

Het onbarmhartigst van allen was Jantje de Roode, die bracht de gelukwenschen van de hoofdredactie van "het Volk" aan den redacteur van der Goes over. Gij hebt zeide hij, aan onze krant een niet te onderschatten letterkundige en theoretische betekenis gegeven. En nooit hebben wij gevreesd, dat gij als opposant ons op uw redactiestoel moeilijkheden in den weg zoudt leggen.

DE TAMME OPPOSANT. Hij fungeerde op de congressen slechts als degeen, die de discussie op gang moest brengen, omdat de rest van de aanhang te leeg was om een discussie te vullen. En in stee van dankbaarheid deze hoon.

Tamme opposant. Bijna vijf en twintig jaar (vanaf 1905) oppositie. 25 jaar de Marxistische aap uit gehangen in het beestenspel van de S.D.A.P. leiding, waar al de rest hanen zijn, die koning willen kraalen (over de massa),

Eens "de vlag op de modderschuit", thans "de rat, die het zinkende schip niet kon verlaten",

Een afgevaardigde van al de vermoorde opposities was niet aanwezig.

Onderwijl denkt van der Goes: "O, dat ik voor mijn 75ste jaar mag sterven, want liever tien keer hangen, dan nog zoo'n huldiging".

Helaas, we moeten van der Goes de troost onthouden. Iemand, die op zijn leeftijd dit nog doorstaan kon, wordt op zijn minst honderd.

DE HOLLANDSCHE SOCIAALDEMOKRATIE EN HAAR LINKSCHE STROOMING.

Het koloniale vraagstuk.

De betekenis van de uitbuitingsgebieden voor het moederland. Het beginsel der linkschen. De klasse "op zichzelf" en de klasse "voor zichzelf".

Herman Gorter heeft in zijn brochure "Het imperialisme, de wereldoorlog en de sociaaldemocratie" de economische krachten bloot gelegd, welke de massa's vol enthousiasme in de imperialistische wereldoorlog deden gaan. Wat hij daarin zegt komt hierop neer, dat de massa's het opvoeren van hun materiele toestand voor een goed deel aan de imperialistische expansie te danken hebben. De ineensstorting in de na-oorlogstijd heeft nu de reformistische massa's nog vaster aan de politiek van de bourgeoisie geklonken. Engeland kan zijn ongeveer 1½ miljoen werklozen sedert 1921, dus bijna 4 jaar reeds, slechts voeden door de goudstroom uit zijn koloniale uitbuitingsgebieden. Holland dankt zijn in verhouding geringe werkloosheid voor een goed deel aan zijn bezit van koloniale gebieden, omdat scheeps- en

machinebouw, textielindustrie enz. direct voor Indonesië werken. Verder is de klein-burgerlijke klasse en het beambtehdom direct geïnteresseerd bij het koloniale bezit, omdat daaraan verbonden is een serie goed betaalde baantjes, waarvoor zij pretendent zijn.

In de huidige periode met zijn voor de arbeiders zoozeer verzwaarde "strijd om het bestaan", hebben de massa's vooral in Engeland en hier bij het behouden van de kolonien een groot belang. Het verlies van deze landen zou voor hen grotere werkloosheid, verlenging van arbeidsdag en verlaging van loonen beteekenen. Het spreekt daarom vanzelf, dat de sociaaldemocratie en haar vakbeweging de koloniale politiek van de Hollandsche bourgeoisie, zelfs bij de brutaalste tereur ondersteunen.

Er is nog een tweede oorzaak waarom de sociaaldemocratie het imperialisme niet bestrijdt en wel deze, dat ze een der grootste partijen in Holland is. Ze is regeringsbereid. Ze stuurt aan op de coalitie met de katholieken. Zonder/ aan het imperialisme is deze echter geheel uitgesloten en zoo vormt het/ steun ministerialisme de tweede voedingsbodem voor het sociaaldemocratisch imperialisme.

De linkschen in de S.D.A.P. hebben wat betreft het koloniale vraagstuk hun stelling als oppositie verlaten en nemen met het Moskousche parool: Indië los van Holland, een principieel andere in. Zonder twijfel zijn zij zich bewust, dat de scheiding van Indonesië van Holland een verlaging van het levenspeil met zich zal brengen. De elsch wordt evenwel toch gehandhaafd, omdat het bezit de kolonien het gevaar met zich draagt van verwikkeling in de a. s. strijd van de imperialistische machten. De strijd tegen het imperialisme leidt de er toe, dat linkschen aandeel hebben in de Liga tegen imperialisme en tegen koloniale onderdrukking, en voor de "nationale onafhankelijkheid" in de bers staan. De liga, waaraan het "voortuitstrevende deel van de westersche arbeidersklasse en de "linksche" vleugel van de burgerlijk pacifistische beweging deel nemen, maar die toch hoofdzakelijk een internationale van de onderdrukte gekleurde volken is". Zoo ongeveer wordt de Liga gekarakteriseerd door een van de leiders, Mohammed Hatta. Deze karakteriseering toont reeds, dat de geheele beweging met socialisme en communisme niets gemeen heeft. De heele beweging voor de bevrijding der onderdrukte volken heeft slechts deze werkelijkheid als achtergrond, dat de, door de geïmporteerde kapitalistische productieverhoudingen gevormde asiatische bourgeoisie, plus de intellectuelen en beamtten, zich vrijheid van handelen willen scheppen. De jonge bourgeoisie wil als zelfstandige uitbuiters optreden en zoo de winsten slikken, welke nu de Europeanen toevallen. De intellectuelen en beamtten "bevrijden" zich, omdat ze tegenover hun "blanke" beroepsgenooten in Azië nog te veel worden teruggesteld. Het Aziatische proletariaat fungeert hierbij slechts als kanonnenvoer. Dit proletariaat is weliswaar reeds een klasse OP ZICH ZELF, d. w. z. tooverd. Dit proletariaat is weliswaar reeds een klasse OP ZICH ZELF, d. w. z. het wordt met betrekking tot uitbuiting door de "nationale" bourgeoisie als vijandige klasse behandeld, maar het is nog geen klasse VOOR ZICH ZELF, d. w. z. het is nog niet in staat zelfstandige doeleinden na te streven. Willen massa's als deze bij opstanden boven het doel van "hun" bourgeoisie uit, dan worden ze door de nationalistene neergeslagen. (Kanton en Shanghai).

De linkschen van de S.D.A.P. alsook de Liga denken niet aan een opheffing der proletarische massa's, dat ze als klasse voor zich zelf, met eigen doeleinden naar voren moeten komen, dat ze door hun eigen bourgeoisie niet minder uitgebuit worden dan door de "vreemde", dat ze niet als nationalist, maar als kommunisten in den internationalen strijd om het productiestelsel moeten treden. En toch is dat nu de brandende eisch.

Het kapitalisme in Europa is door de wereldoorlog in een verschrikkelijke crisis geraakt, waarvan het weliswaar politiek, maar in geenendeele economisch genezen is. In Europa is daarom de strijd om hervormingen voorbij en de sociale revolutie, het kommunisme staat op de dagorde, om daarvan niet meer te verdwijnen. Daarom moeten ook de Asia-tische problemen uit het gezichtspunt van de proletarische revolutie bezien worden, om de revolutie als Wereldrevolutie door te voeren. Een proletarische revolutie kan geen half maken voor "nationaal onafhanke-lijke staten", maar zal met hulp van de Asiatische massa's de "nationale" bourgeoisie moeten verpletteren, om de kommunistische wereldorde tot werkelijkheid te maken. Dit is het nu, waarom ieder revolutionair in dezen tijd iedere nationale waan vaneen moet scheuren. De leuze: Indië los van Holland is een oplossing voor dat soort "klassenstrijders" voor wie de wereldrevolutie geen ernst is en behoeven wij nauwelijks te zeggen dat de linkschen in de S.D.A.P. van dit soort deel uitmaken.

(Het vervolg op dit artikel zal het landbouwvraagstuk bij de sociaaldemocratie en bij de linkschen behandelen, alsmede ons standpunt tenopzichte hiervan).

HET BELGISCH-FRANSCH MILITAIREVERDRAG.

In Holland, in België, in Frankrijk, in England, Duitschland, Spanje en Italië is meer of min hevige opwinding over de gepubliceerde tekst van een Belgisch Fransch militaire verdrag.

Maar het opvallendst is, dat de strijd het hevigst woedt om wat het onbelangrijkst is: de echtheid of valsheid van de gepubliceerde dokumenten. Want dit doet eigenlijk weinig terzake. Ja natuurlijk niet voor de sociaaldemocraten, die gevaar loopen om zich voor de zooveelste maal in een regeerende positie te blameeren. Ook niet voor de andere nationalist, die zoo'n heibelje nodig hebben, om het vaderlandsche vuur weer eens te doen oplaaien. Ook niet voor allerlei in troebel water visschende politiekelingen die hieruit voor de verkiezing het noodige willen opslaan.

Maar voor de revolutionaire proletarier is het geen zaak van gewicht te weten of deze publicaties nu wel precies juist zijn.

De arbeider weet, dat geheime militaire en andere verdragen een even belangrijke plaats in de imperialistische politiek innemen als de oorlogsuitrusting zelf, en dat hij deze politiek slechts dan met succes bestrijden kan, wanneer hij de wortel van de kapitalistische politiek zelf uitroeit: de kapitalistische privaatbezitverhoudingen.

DER HISTORISCHE MATERIALISMUS.

Voor Duitsch lezende kameraden vestigen wij nogmaals de aandacht op de 3e uitgebreide uitgave van Herman Gorter's brochure "Der historische materialismus".

Deze derde druk is uitgebreid met Gorters tot het laatst toe bijge- werkte aantekeningen en belangrijke invoegingen.

Uit de Duitse pers commentaren halen we slechts aan: "Gorter geeft daarin niet eenvoudig de historische methode van Marx mechanisch weer, maar hij kijkt uit eigen oogen. Zijn boek is geen her- kauwen van de woorden van de meester, maar een weergave van zelfstandig denken ... Gorters dichterlijke begaving ontsneemt daarbij de taal alle nuchterheid. Hij is niet slechts de stof op alle maatschappelijke gebieden meester, maar beticht met duidelijke beelden geschiedenis en revolutie, en trekt daaruit positieve, voor de overwinning van de arbeidersklasse zeer belangrijke conclusies over taktiek en organisatie" (K.A.Z.)

Door haar aanvullingen is deze brochure, voor elken arbeider, die zich thans een zuiver denkbeeld wil vormen van den strijd voor het com- munisme, onmisbaar.

Brochure, in groen linnen band, à f. 1.50 verkrijgbaar bij P. Coerman, Josef Israellaan 16 Bussum.

ANTI PARLEMENTAIR CONGRES.

Wij vestigen de aandacht van onze lezers op het Anti- parlementair congres, dat 2e Paaschdag a. s., door verschillende groepen in samenwer- king te Amsterdam gehouden zal worden en waar, naast sprekers van andere organisaties namens onze groep door een onzer een referaat over ons stand- punt tenopzichte van de parlementaire "strijd" van de arbeidersklasse, zal houden.

P. I. C. **PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN**
INTERNATIONALE COMMUNISTEN

— SECRETARIAAT: —
KAPELSTR. 3, BUSSUM

Deze mededeelingen worden
toegezonden aan de Rev. pers.
Men wordt verzocht te plaatsen
wat voor de lezers van belang
kan zijn. Op aanvraag krijgt
ieder deze mededeelingen ge-
regeld toegezonden. Gaarne
ontvangt het secretariaat de
uitgaven der verschillende or-
ganisaties als ruilmateriaal.

BUSSUM 1929

Jrg. II, no 8.
(Maart II).

DE REVOLUTIONAIR SOCIALISTISCHE PARTIJ. II.

Wij zullen in dit laatste deel van onze beschouwingen de "Stellingen inzake het standpunt van de R.S.P." nader beschouwen. Als vanzelfsprekend wordt op de voorgrond geschoven, dat de R.S.P. deelnemen zal aan de komende Kamerverkiezingen op grondslag van haar beginselen. Men mag verwachten, dat, na zooveel jaren van strijd in de revolutionaire arbeidersbeweging, na de hardnekkige pogingen hier te lande o.a. van Gorter en Pannekoek tegen het parlementarisme, dat tenminste iets hiervan is doorgedrongen tot de hersenen van onze politieke koorddansers. Neen, zonder eenige nadere verduidelijking of nadere verantwoording wordt het Nederlandsche proletariaat met het nieuwe verkiezingsinstrument, de R.S.P., op het lijf gevallen. Het lust ons niet om nogmaals aan te toonen, dat het zitting nemen in vertegenwoordigende lichamen in het geheel geen verheldering voor het proletariaat tengevolge heeft. Dat men er voordeel voor het proletariaat behalen kan, aan die illusie maakt zich toch wel niemand meer schuldig? Daarbij komt nog dat de leiders van de R.S.P. in het geheel niet van plan zijn om met werkelijk revolutionaire parolen in het parlement te gaan. Wat dan ook niet kan, daar parlementaire en revolutionaire instelling elkaar vreemd zijn. Zij hebben in het geheel geen idee, wat heden ten dage revolutionaire politiek voeren, wil zeggen. Het wordt dus niet slechts een belachelijke vertooning, maar, en dat is het ergste, bedrog aan het proletariaat.

De R.S.P. gaat zich instellen op het parlementarisme. Zij zal "oppositie" voeren, natuurlijk. Maar deze instelling op het parlementarisme en dit oppositie voeren, beteekent in werkelijkheid een zich instellen op en zich veilig voelen in het kapitalisme. Zij zullen aanlanden op de plaats van degenen, die hun concurrenten zijn, n.l. de C.P.H. en de S.D.A.P. door afwezigheid van eigen proletarische lijn.

Het is overigens verwonderlijk hoe deze stellingen, wat dit punt betreft elkaar tegenspreken. In stelling 4 lezen wij n.l.:
"De sociaal-demokratische arbeidersbeweging is, blijkens de ervaring door haar opgedaan in het parlementarisme en de zuiver democratische oriëntering, niet in staat tegenover het kapitalisme een politiek te voeren, die gericht is op de verwezenlijking van de socialistische principes, ofschoon een verwezenlijking van deze principes de Europeesche beschaving van den ondergang kan redden."

Deze zinnen maken in verband met de onomwonden bereidverklaring tot deelname aan de verkiezingen een verbluffende indruk. Men kan hieruit alleen de gevolgtrekking maken, dat de leiders bezeten zijn van de wensch om, eindelijk ook eens met de groote heeren te mogen meedoen, al